

HENRY RIDER HAGGARD

Minele regelui Solomon

Traducere Sorin Petrescu

CORINT
EDUCAȚIONAL

Redactare: Laura Udrea
Tehnoredactare computerizată: Lorena Ionică
Designul copertei: Andreea Apostol
Ilustrații copertă și interior: Walter Reiss

Henry Rider Haggard
KING SOLOMON'S MINES
NOTĂ: Această carte a fost tipărită după ediția din 1907
publicată de Cassell and Company, Ltd.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT EDUCAȚIONAL,
parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-606-8668-40-6
București, 2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAGGARD, RIDER H.
Minele regelui Solomon / H. Rider Haggard ;
trad.: Sorin Petrescu. - București : Corint Educațional, 2014
ISBN 978-606-8668-40-6

I. Petrescu, Sorin (trad.)

821.111-31=135.1

Dedicație

*Această relatare demnă de încredere,
deși fără pretenții deosebite, a unei aven-
turi extraordinare este dedicată cu respect
de către autor, ALLAN QUATERMAIN,
tuturor băieților mici și mari care o citesc.*

NOTA AUTORULUI

Autorul îndrăznește să se folosească de această ocazie pentru a mulțumi cititorilor săi pentru primirea caldă făcută edițiilor precedente ale acestei povestiri, apărute în ultimii doisprezece ani. El speră că, în forma prezentă, va ajunge la un public chiar și mai larg și că, în anii ce vor urma, va continua să ofere desfătare celor care au încă inima îndeajuns de tânără ca să îndrăgească o poveste despre comori, lupte și aventuri în sălbăticie.

Ditchingham,
11 martie 1898

POST SCRIPTUM

Acum, în anul 1907, cu ocazia publicării acestei ediții, nu pot să adaug decât că sunt foarte bucuros că povestea mea va continua să încânte atât de mulți cititori. Fantezia a fost probată de fapte: Minele regelui Solomon, la care visasem eu, au fost descoperite, dând din nou la iveală aurul lor și, potrivit ultimilor relatări, și diamantele din adâncuri. Kukuanii, sau mai de grabă matabelii au fost subjuogați de gloanțele oamenilor albi, dar totuși par să existe destul de mulți care se lasă încântați de aceste pagini simple. Faptul că vor continua să facă lucrul acesta, chiar și peste trei sau patru generații, ba poate că și mai mult, ar fi fost, sunt sigur, și speranța vechiului și adormitului întru Domnul prieten al nostru, Allan Quatermain.

H. Rider Haggard
Ditchingham, 1907

INTRODUCERE

Acum, că această carte a văzut lumina tiparului și va fi distribuită cititorilor, mă apasă foarte greu teama de unele deficiențe atât în stil, cât și în conținut. Cât privește acesta din urmă, nu am pretenția să prezint o relatare exhaustivă a tot ceea ce am făcut și văzut. Sunt multe lucruri legate de călătoria noastră în ținutul kukuanilor asupra cărora aș fi vrut să insist mult mai mult, dar la care abia dacă m-am referit. Printre acestea se află și ciudatele legende culese de mine despre zalele care ne-au salvat de la moarte în marea bătălie de la Loo, sau despre „Tăcuții” coloși de la gura peșterii cu stalactite. În același fel, dacă aș fi dat glas pornirilor mele, aș fi dorit să insist asupra diferențelor, câteva foarte sugestive după mine, dintre dialectul zulu și cel kukuan. De asemenea, mai multe pagini ar fi fost dedicate cu folos faunei și florei indigene din ținutul kukuanilor.* Și mai rămâne și cel mai interesant subiect, care a fost doar amintit în mod accidental, legat de magnificul sistem de organizare militară din acest ținut, care, după părerea mea, este mult superior celui impus de Chaka în regatul zulus, întrucât permite o mobilitate și mai rapidă și nu necesită impunerea sistemului dăunător al celibatului forțat. În sfârșit, abia dacă am amintit despre obiceiurile

* Am descoperit opt specii de antilopă, cu care eram total nefamiliarizat, și multe specii noi de plante, majoritatea din familia bulbilor. A.Q.

domestice și familiale ale kukuanilor, mulți dintre ei fiind deosebiți de excentrici sau despre priceperile lor în arta topirii și lipirii metalelor. O știință pe care au dus-o până la o perfecțiune considerabilă, un bun exemplu în acest sens fiind *tolla*, un cuțit greu cu care se aruncă, ale cărui plăsele sunt de fier ciocănit, iar lama dintr-un oțel minunat, prins cu o mare îndemnare de mânerul de fier. După mine, ca și după sir Henry Curtis și căpitanul Good, adevărul e că cel mai bun plan este să depăn povestea mea într-o manieră simplă și directă, celelalte lucruri urmând să fie discutate ulterior în orice mod considerat a fi, în cele din urmă, agreat. În același timp, voi fi, desigur, încântat să ofer orice informații dețin celor interesați în astfel de lucruri.

Iar acum nu-mi mai rămâne decât să-mi prezint scuzele mele pentru modul abrupt în care scriu. O scuză ar putea fi faptul că sunt mai obișnuit să mănui o pușcă decât un creion și nu pot pretinde să ajung la înfloriturile și broderiile pe care le găsesc prin romane — căci, din când în când îmi place să-mi petrec timpul citind câte un roman. Presupun că acestea — înfloriturile și broderiile — sunt de dorit și regret că nu mă arăt capabil să le folosesc; dar în același timp nu mă pot opri să nu mă gândesc că lucrurile simple sunt întotdeauna mai uluitoare și că romanele sunt mai ușor de înțeles atunci când sunt scrise într-un limbaj simplu, sau poate că nu am niciun drept să emit o opinie în această privință. Un proverb kukuan spune că „o suliță ascuțită nu are nevoie de șlefuire”, și, plecând de la acest principiu, îndrăznesc să sper că o poveste adevărată, oricât de ciudată ar părea, nu are nevoie de podoabe lingvistice.

Allan Quatermain

Capitolul I

ÎL ÎNTÂLNESC PE SIR HENRY CURTIS

Este ciudat că, la vârsta mea — am deja cincizeci și cinci de ani —, mă văd punând mâna pe un plaivaz în străduința de a scrie o povestire. Mă întreb ce soi de poveste o să iasă după ce o termin, dacă voi ajunge vreodată la sfârșitul călătoriei! În viața mea, ce mie îmi pare lungă, am făcut o serie de lucruri bune, probabil datorită faptului că am început să muncesc de la o vârstă fragedă. La vârsta la care alți băieți merg la școală, eu îmi câștigam existența ca vânzător în vechea Colonie. Încă de pe atunci mă ocupam cu învoielile, vânătoarea, luptele și mineritul. Și cu toate acestea, abia cu opt luni în urmă mi-am făcut și eu suma. Am strâns, ce-i drept, o avere mare — n-aș putea preciza totuși cât e de mare — dar nu cred că aș mai trece prin ce am trecut în ultimele cincisprezece, șaisprezece luni ca să o adun; nu, nici dacă aș ști că voi ieși nevătămat la sfârșit, cu tot cu bani. Pe de altă parte, eu sunt un om temător, urăsc violența; mai mult, m-am săturat de aventură. Stau și mă întreb de ce m-am apucat să scriu această carte: nu e genul meu. Nu sunt un literat, deși mă declar devotat Vechiului Testament, ca și „Legendelor lui Ingoldsby”*. Dați-mi voie să enumăr motivele pentru care totuși o fac, doar ca să văd dacă am vreunul.

Primul motiv: pentru că mi-au cerut-o sir Henry Curtis și căpitanul John Good.

Al doilea motiv: pentru că zac la pat aici, în Durban, cu o mare durere în piciorul meu stâng. De când m-a atacat nenorocitul ăla de leu, sufăr de necazul ăsta, care acum s-a agravat și mai mult, mărimdu-mi infirmitatea mai mult ca niciodată. De parcă ar fi fost un venin în colții leului, altfel ce ai putea crede când rănille, odată vindecate, se redeschid taman în perioada anului în care le-ai căpătat? E greu pentru cineva care a împușcat șaiszeci și cinci de lei

* Culegere de mituri, legende și povești cu stafii, al cărei autor se presupune a fi fost Thomas Ingoldsby, pseudonimul literar al unui cleric englez pe nume Richard Harris Barham. (n.tr.)

sau chiar mai mult, așa cum am făcut eu în decursul vieții mele, ca al șazezi și șaselea să-i mestece piciorul ca pe o bucată de tutun. Schimbă deprinderea lucrurilor și nesocotește o seamă de chibzuieli, or, eu sunt un om al regulilor și acest lucru îmi displace. Iar asta, apropo, este...

Al treilea motiv: pentru că vreau ca băiatul meu Harry, practicant la un spital din Londra, studiind ca să devină un doctor, să aibă ceva care să-l mai distreze și să-l țină departe de urâtul vieții pentru o săptămână sau mai mult. Munca într-un spital te poate face uneori să-ți pierzi interesul, totul devenind mai degrabă rutină, căci tot tăind cadavre și se poate urî, iar cum această poveste numai plictisitoare nu poate fi, ci orice altceva, va mai aduce ceva înviore pentru o zi sau două, cât timp Harry va citi aventurile noastre.

Al patrulea și ultimul motiv: pentru că voi relata cea mai ciudată poveste de care-mi pot aminti. Poate părea excentric să spui un asemenea lucru, mai ales că nu va participa în ea nicio femeie, cu excepția lui Foulata. Ba, ia stail, mai e și Gagool, dacă a fost o femeie, și nu un diavol. Însă, avea cel puțin o sută de ani, prin urmare, nu era de măritat, așa că n-o s-o pun la socoteală. În orice caz, pot preciza cu siguranță că nu veți întâlni nicio *fustă* în toată povestirea mea.

Bun, mai bine să mă înham la muncă. E un târâm dificil, în care mă simt îngropat până-n gât. Dar, așa cum spun burii — deși nu știu cum o pronunță — „*sutjes, sutjes*”, adică, s-o luăm cu binișorul. În cele din urmă, un atelaj puternic va reuși să mă scoată la liman, asta, dacă nu va fi unul pricăjit. Nu poți face nimic cu niște boi slabi. Acum, să punem și piatra de început.

Eu, Allan Quatermain, din Durban, Natal, gentleman, fac jurământ și spun — așa mi-am început depoziția în fața judecătorilor, în legătură cu trista dispariție a lui Khiva și Ventvögel; dar într-un anumit sens nu pare cel mai bun început pentru o carte. Și apoi, nu sunt eu un gentleman? Or, ce este un gentleman? Nu știu eu foarte bine, dar am avut de-a face cu negrotei — nu, voi șterge acest cuvânt „negrotei”, căci nu-mi place. Am cunoscut băștinașii care *chiar erau gentlemen*, cum vei spune și tu Harry, băiatul meu, înainte să

termini această poveste, după cum am cunoscut și albi ticăloși, cu o grămadă de bani și neîmpământeniți, care *nu erau*.

În orice caz, m-am născut ca gentleman, deși toată viața nu am fost decât un biet neguțător pelerin și un vânător. Dacă am rămas astfel n-am de unde ști, tu vei judeca asta. Cerul mi-e martor că am încercat. La timpul meu, am ucis mulți oameni, dar niciodată din cruzime și nici nu mi-am mânjit mâinile cu sânge nevinovat, ci doar în autoapărare. Dumnezeu ne-a dăruit viața și bănuiesc că ne-a îndrumat să ne-o apărăm, cel puțin eu unul așa am acționat întotdeauna și nădăjduiesc că aceste fapte nu mi se vor reproșa atunci când îmi va suna ceasul. Acolo, acolo este o lume ticăloasă și crudă, iar pentru un om temător am fost amestecat în o mulțime de înfruntări. N-aș putea să spun dacă îndreptățite, dar, în orice caz, nu am furat niciodată, deși odată am păcălit un kafir cu o turmă de vite. Dar atunci îmi făcuse un lucru urât, care mi-a adus o grămadă de belele.

Prin urmare, au trecut șaisprezece luni sau mai mult de când i-am întâlnit pentru prima oară pe sir Henry Curtis și pe căpitanul Good. Iată cum s-a întâmplat: eram la o vânătoare de elefanți dincolo de BamaNgwato, fiind urmărit de ghinion. În expediția aceea totul îmi mergea pe dos și colac peste pupăză, făcusem și febră mare. Așa că, de cum m-am mai înzdrăvenit, am coborât încetinel spre Câmpurile de Diamant, am vândut fildeșul pe care-l aveam, laolaltă cu căruța și boii, mi-am concediat însoțitorii și am luat poștalionul până la Cape Town, unde am petrecut o săptămână. Dându-mi seama că mă taxau în plus la hotel și văzând tot ce era de văzut, inclusiv grădinile botanice, care mie îmi pare a aduce un mare beneficiu țării, ca și noua clădire a Parlamentului, de la care nu mă aștept la așa ceva, m-am hotărât să mă întorc în Natal la bordul vasului *Dunkeld*, care aștepta la docuri încărcătura vaporului *Edinburgh Castle* venit din Anglia. Mi-am cumpărat o cușetă și am urcat la bord, iar în aceeași după-amiază, pasagerii pentru Natal au fost transferați de pe *Edinburgh Castle* și am pornit în călătoria pe mare.

Printre pasagerii care au urcat la bord, se găseau și doi care mi-au trezit curiozitatea. Unul, un gentleman de vreo treizeci de